

Частина перша

ЕННА

1

Сірий «жигулик» знову на тому ж місці. Тільки вчора він ховався в шерензі інших чотириколісок, а сьогодні автостоянка порожня. Що й не дивно — п'ятниця, вечір. Усі нормальні люди давно вдома. Я належу до ненормальних. Тобто до тих, кому нормований робочий графік тільки сниться. Сьогодні в нас газетний день, а значить — повний аврал. Так завжди: впродовж тижня в кабінетах тихо, як у вусі, — всі десь ходять-бродять, бігають-літають, когось допитують, виникують «гарячі» теми, мовчки і затаєно «переливають» їх на папір або ж потай від шефа попивають каву в «Оріоні», що зовсім поруч, за рогом сусіднього будинку. Зате в п'ятницю...

Ця не виняток — усе за тим самим сценарієм. Зранку Вікторію, наш відповідальний секретар, хвалився, що газету зверстано: «Нарешті зашлемо у друкарню вчасно і після сьомої розбіжимося по своїх нірках». А по обіді все полетіло шкереберть: це викинути, це замінити, це доповнити, це дописати, це уточнити, це перевірити...

— А що ви хочете? Живемо в час перемін: що хвилина — то новина, що день — то все догори дригом. Тож шукайте

найсвіжішу інформацію. Шукайте, шукайте, шукайте! На землі, в небесах і на морі! Бо, не дай Боже, проґавите якусь сенсацію і вона в суботу з'явиться в іншій газеті — в понеділок шеф усіх на порошок зітре! — грозиться Вікторіо.

Я сенсацій не ловлю. Не сенсацій також не пишу. Й узагалі, я не журналіст. У вихідних даних газети зазначено, що Енна Сніжницька — літературний редактор. Чому Енна, а не, скажімо, Інна чи Анна? Бо на те була воля татова. Отож, я коректор. А ще мене навантажили рубрикою «Приватні оголошення»: ювілейні вітання, подяки, згуби-знахідки, куплю-продам... Рубрика невелика — всього одна колонка на шістнадцятій шпальті. З'явилася вона недавно, в дусі перемін, як каже наш любий шеф Чистик, бо досі навіть натяк на якусь там приватність вважався б замахом на святая святих великої радянської держави — колективізм і всенародну власність.

Поки що ця колонка приносить у редакційну касу сотню-другу карбованців, але секретаріат уже виношує план створення рекламного відділу, через який до нас хлине не просто грошовий потік, а справжній «ніагарський» грошоспад. А це, своєю чергою, як стверджує Вікторіо, дасть змогу спекатися співзасновника, тобто міської ради, стати вільним, незалежним виданням, провадити власну редакційну політику та довести тираж до...

Вікторіо прогнозує такий фантастичний наклад, що навіть наглухо застєбнутий на всі гудзики та непроникний, як танкова броня, Чистик саркастично посміхається і видає голосне, але малозрозуміле «м-м-м-ну-у-у-у...». Нам також повірити у «проджектс» Вікторіо поки що важко. Та, як каже шеф, поживемо — побачимо.

Отож, я коректор. Але в п'ятницю під вечір Вікторіо чомусь забуває про скромне коло моїх обов'язків. «Енnoch-

ко, коли вичитаєш репортаж — набери текстівочку до фото, бо Людмил за дитиною в садок пішла. Ти ж знаєш, що садок тільки до сьомої. А вже... Гай-гай, по сьомій!», «Кицюню, виручи — знайди парочку анекдотів, щоб підверстати «підвал», бо шеф скоротив абзац у тексті і тепер праворуч дірка «зависає». Знаю, знаю, що це Лорин матеріал... Лорочка саме збиралася пошукати, але за нею чоловік заїхав, і вони вже дорогою на дачу. Ти хіба її психозного Антона не знаєш? Він же всю редакцію розгромить, якщо ми Лору не відпустимо!», «Золотко, зателефонуй у друкарню, скажи, що ми вже закінчуємо і будемо за півгодини».

Спробуй ослухатися — зразу з кицюні у зміючку перетворишся. О, Віктор Георгійович це запросто зробить. Ледь щось не по-його — і примружені чорнющі очі нашого гарячого тореро метають іскри, смоляна із синюватим полиском чуприна наїжачується, і він уже нагадує не тореадора, а розлюченого бика, перед яким махають червоною шматою. Щоправда, відходить Вікторію так само хутко, як і заводиться. Але ліпше не доводити справу до кориди. Авжеж, я і наберу, і доберу, і зателефоную. Чому б і ні? Мені ж у дитячий садок не треба бігти, чоловік за мною не заїде, дачі в мене також ніколи не було. Зате я залишуся «золотком», «кицюнею», а в понеділок зможу прийти на роботу на годину-півтори пізніше.

А на сьогодні все. З розгону падаю на тепле сидіння «Ладди», проводжу руками по гладенькому бублику керма.

— Привіт, подружко! Їдьмо!

Одним оком пасу «жигулика». Сірий «причеп» подає голос — басовитий, хрипливатий, як у хронічного пияка після похмілля, а тоді завертає на дорогу і пригальмовує. Чекає, коли я від'їду? Точно! Тільки-но моя «Ладуся» набирає швидкість — і він за мною. Як і вчора. Завертаю

в бокову вуличку — він туди ж, виїжджаю на центральну — чипить ззаду, як приклеений. Ну чого тобі треба? Чого?!

— Біжімо, дівчинко! Покажемо цій сірій черепазі, як ми з тобою вміємо бігати!

Витискаю з машини всі її кінські сили, спритно прослизую крізь вечірні затори міського транспорту, хвацько обганяю рахітичного жовтого довгожителю-«Запорожця», синю «Таврію», трохи потерту блакитну чеську «Шкоду», статечну чорну «Волгу», схожу на обважнілу на дефіцитних харчах жінку совкового партійного боса, навіть екзотичну японську «Тойоту», що слухняно пригальмувала перед світлофором.

— Біжи, моя дівчинко! Біжи! Лети стрілою! Розімни свої застрякли за день коліщата! Нарешті ми з тобою вільні!

Воля — поняття відносне. Сьогодні вона — у благословенній тиші тридцяти трьох квадратів «хрущовки». Тільки там, у моїй маленькій фортеці, захищеній серед інших сімдесяти дев'яти «шпаківень», за зачиненими на два замки дверима, можна розслабитися: ходити в чому завгодно, робити що заманеться, слухати що до душі припаде. Хутчіше! Хутчіше! Хутчіше!

Роблю зигзаги — вирулюю то вліво, то вправо, минаю свій будинок, завертаю у двір навпроти, вилітаю ним на центральну дорогу, їду у зворотний бік, за квартал повертаю праворуч, ще раз праворуч і знову опиняюся на своїй вулиці. «Жигулика» немає. Ось так, удруге його таємничий кермувальник схопив облизня. Такий загальмований телепень? Чи погано орієнтується в цьому мікрорайоні, бо заїжджий?

Звідки б він не був, та якщо ще раз причепиться і буде за мною пихтіти... Доведеться просити міліцію. Ні, заявляти писати не буду — потім мороки не оберешся. До нас

щотижня заходить працівник прес-центру — приносить свіжу інформацію про події на «лінії фронту». Попрошу, хай перевірить, що то за машина. Він давно, проте безнадійно заграє до мене, тож не відмовить. Тільки треба номери записати. Наступного разу запишу, а якже. А ще було б краще, якби наступного разу не було, якби той «жигулик» більш не муляв мої ясні очі. Хтозна, чого він мене переслідує, що в його поганяйла на думці.

Після вечірньої гонки адреналін у крові різко падає. Натомість раптово навалюється втома — руки сповзають із керма, ноги мов свинцем налиті, до шкіри ніби якісь холодні павутинки прилипають, аж хочеться віддерти їх та відкинути. Нерви. Даються взнаки цілоденна метушня, поспіх та й ця швидка їзда з переслідуванням і порушенням усіх правил руху. Зараз усе гарненько змию під душем. Зараз... А тоді зварганю нашвидкуруч якусь кашу-малашу, вип'ю горнятко зеленого чаю з ясином, поставлю платівку «бітлів», впаду на канапу і полечу на ній аж на сьоме небо.

А коли повернуся... Що я робитиму, коли повернуся з сьомого неба? Хм... Є ж іще шість. Приляжу, скажімо, на п'ятому чи на третьому, візьму з полиці томик Володимира Короткевича. Планувала ще в минулі вихідні перечитати «Дике полювання короля Стаха». Але субота з неділею впали нещасною жертвою конкурсу юних обдарувань музичних шкіл, що відбувався в міському Палаці культури. Тільки-но в п'ятницю переступила поріг квартири, а назустріч — розпачливе телефонне волення у стилі Вікторію. І як він так точно вирахував, коли я доберуся додому? «Вирчай, Енно! Спасай, дорогесенька! Вдень якось з голови вилетіло. Такий шарварок до самого вечора був... А зараз усі вже розбіглися-роз'їхалися, нікого спіймати не можу.